

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **I. A. M.,** zast. JUDr. Tomášem Truschingerem, advokátem, se sídlem Bašty 413/2, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2011, č. j. 57 A 88/2010 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Tomáši Truschingerovi **se přizná vá** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 1920 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále též „žalovaný“) ze dne 29. 6. 2010, sp. zn. S-JMK 87013/2010/OSV-Pr, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce Brno - město (dále též „správní orgán prvního stupně) ze dne 14. 5. 2010, č. j. 3303/10/BMB-1/5, jímž byla zamítnuta žádost o dávku sociální podpory - přídavek na dítě nezletilé oprávněné osobě S. D., nar. X, ode dne 1. 10. 2009.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že žalobkyně v odvolání nesouhlasila s tím, že dítě je v plném přímém zaopatření zařízení FOD Klokánek. Podle § 17 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o státní sociální podpoře“) má nárok na přídavek na dítě nezaopatřené dítě, jestliže rozhodný příjem v rodině nepřevyšuje součin částky životního minima a koeficientu 2,4, z čehož podle žalobkyně plyne, že částka nenáleží ústavu nebo zařízení, ale pouze žalobkyni, jelikož má dítě od roku 1999 svěřeno do své péče. Navíc ústav je podle žalobkyně placen státem a žalobkyni jako matce dítěte jsou nárokovány další úhrady za pobyt dítěte v tomto zařízení.

K tomu žalovaný uvedl, že je-li dítě v přímém zaopatření ústavu (zařízení) pro péči o děti a mládež, vyplácí se přídavek na dítě v souladu s § 19 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře tomuto ústavu (zařízení). Žalobkyně uplatnila dne 19. 4. 2010 žádost o přídavek na dítě pro svého nezletilého nezaopatřeného syna D. S. se zpětnou účinností ode dne 1. 10. 2009. Správní orgán prvního stupně poté ověřil, že dítě je ode dne 9. 4. 2009 až dosud v zařízení FOD Klokánek Brno, Michalova 4, kde je mu poskytováno přímé zaopatření a žalobkyně tedy nesplňuje základní zákonnou podmínku nároku na výplatu dávky uvedenou v § 19 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře. Proto správní orgán prvního stupně žádost o výplatu dávky zamítl. Závěrem žalovaný zopakoval, že jelikož je syn žalobkyně umístěn v zařízení s přímým zaopatřením a v daném případě se považuje sám za rodinu (§ 7 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře) je dávka vyplácena přímo uvedenému zařízení.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2011, č. j. 57 A 88/2010 - 27, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta. Soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobkyně nesprávně pochopila systém výplaty dávek státní sociální podpory. Přídavek na dítě je dávka náležející nezaopatřenému dítěti a vyplácí se osobě, která má dítě v přímém zaopatření. Nezletilý syn žalobkyně byl v souladu se zákonem na základě rozhodnutí soudu umístěn ve FOD Klokánek Brno, kde je mu poskytováno přímé zaopatření. Jedná se o zařízení, které existuje právě za účelem péče o děti. Za této situace nárok na výplatu přídavku na dítě v souladu s § 19 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře ode dne 12. 1. 2009 i později náležel příslušnému zařízení, nikoliv žalobkyni. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalobkyně, že by žalovaný nesprávně vyložil pojem „přímé zaopatření“ dítěte v zařízení podle § 7 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře. Závěry krajského soudu pak mají oporu ve správním spise, soudních spisech a nejsou s obsahem těchto spisů v rozporu. Umístění nezletilého dítěte do dětského centra, později do FOD Klokánek Brno, není předmětem posuzované věci a správnímu soudu ho nepřísluší hodnotit.

Vzhledem k tomu, že s účinností od 1. 1. 2012 přešla na základě zákona č. 366/2011 Sb. působnost krajských úřadů rozhodovat o odvolání m. j. ve věcech dávek státní sociální podpory na Ministerstvo práce a sociálních věcí, stalo se tímto dnem ministerstvo procesním nástupcem žalovaného Krajského úřadu Jihomoravského kraje (srov. § 69 soudního řádu správního, podle kterého žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla). V řízení o kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud nadále jako se žalovaným jednal namísto Krajského úřadu Jihomoravského kraje s Ministerstvem práce a sociálních věcí.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka požádala soud o ustanovení zástupce a dále se obsáhle vyjádřila k okolnostem umístění svého syna do zařízení FOD Klokánek.

Ustanovený advokát poté v doplnění kasační stížnosti uplatnil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), a uvedl, že podle stěžovatelky bylo skutkové a právní hodnocení jejího případu v rámci celého řízení před správními orgány i před krajským soudem nesprávné. Stěžovatelka trvá na tom, že jí měla být přiznána a vyplacena předmětná dávka státní sociální podpory. Dávka totiž náleží přímo dítěti, a nikoliv zařízení, kde je dítě umístěno. Dítě dosud nedosáhlo zletilosti, proto by dávky měly být vypláceny přímo k rukám jeho matky. Žalovaný se měl rovněž zabývat námitkou žalobkyně týkající se neoprávněnosti pobytu nezletilého syna v zařízení pro péči o děti a mládež. Tato otázka přitom souvisí s tím, zda by měla být dávka státní sociální podpory stěžovatelce vyplacena. Nezabývaly se jí však správní orgány ani krajský soud.

Stěžovatelka má tedy za to, že se s jejími námitkami a všemi rozhodnými okolnostmi pro přiznání předmětné dávky nevypořádaly správní orgány ani krajský soud. Podle stěžovatelky nebyla krajskému soudu postoupena celá spisová dokumentace a stěžovatelka tím byla zkrácena na svých právech. Ze všech těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2011, č. j. 57 A 88/2010 - 27, byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 7 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře, je-li nezaopatřené dítě v plném přímém zaopatření ústavu (zařízení) pro péči o děti nebo mládež, považuje se za rodinu samo toto dítě. Za plné přímé zaopatření se považuje zaopatření v ústavu (zařízení) pro péči o děti nebo mládež, poskytuje-li tento ústav (zařízení) dětem stravování, ubytování a ošacení.

Podle § 19 odst. 2 citovaného zákona se přídavek na dítě náležející nezletilému nezaopatřenému dítěti vyplácí osobě, která má dítě v přímém zaopatření, a to do konce kalendářního měsíce, v němž nezaopatřené dítě dosáhlo zletilosti. Je-li nezletilé nezaopatřené dítě v plném přímém zaopatření ústavu (zařízení) pro péči o děti nebo mládež, vyplácí se přídavek na dítě tomuto ústavu (zařízení), jak vyplývá z odstavce třetího téhož ustanovení.

V souzené věci není sporu o tom, že nezletilý syn stěžovatelky D. S., nar. X, byl na základě rozhodnutí soudu umístěn od 9. 4. 2009 ve FOD Klokánek, přičemž tento stav trval i ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Za této situace správní orgány ani soud nemohly dospět k závěru, že by dávka státní sociální podpory - přídavek na dítě - měla být vyplácena stěžovatelce jako matce nezletilého D., neboť ta není osobou, která má toto dítě v přímém zaopatření. Naopak syn stěžovatelky se od výše uvedeného data nachází v přímém zaopatření ústavu pro péči o děti nebo mládež a v souladu s výše uvedenými ustanoveními zákona o státní sociální podpoře tak předmětná dávka náleží

tomuto ústavu, v souzené věci FOD Klokánek, a nikoliv matce dítěte, jak se nesprávně domnívá stěžovatelka.

Nejvyšší správní soud dále ve shodě s krajským soudem opakuje, že se nemůže vyjadřovat k námitkám stěžovatelky týkajících se umístění nezletilého syna stěžovatelky do FOD Klokánek. O umístění dítěte stěžovatelky do ústavu pro péči o děti a mládež rozhodovaly soudy v občanském soudním řízení. Soud tedy v souzené věci vycházel z toho, že je zde rozhodnutí soudu o umístění syna stěžovatelky do FOD Klokánek, přičemž tato skutečnost brání tomu, aby byla dávka státní sociální podpory - přídavek na dítě - vyplácena přímo stěžovatelce.

Krajský soud i správní orgány se tedy zabývaly všemi rozhodnými skutečnostmi, zjištěný skutkový stav posoudily v souladu se zákonem a pro účely svého rozhodování si opatřily potřebné podklady v dostatečném rozsahu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému ani jeho právnímu předchůdci v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovatelce byl pro toto soudní řízení ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokáta a náhrady hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a to za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 5. 2012, a za dva s nimi související režijní paušály, tedy ve výši 2 x 500 Kč a 2 x 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem 1600 Kč. Jelikož advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se o tuto daň odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Částka daně pak činí 20 %, tedy 320 Kč. Celkem tedy odměna advokáta a náhrada hotových výdajů včetně daně činí 1920 Kč. Tato částka bude advokátovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu